

Vântureasa de plastic

Marius Chivu

Vântureasa de plastic

Ediție revăzută și adăugită

Ilustrații de
DAN STANCIU

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

„Nicidecum n-am să te las,
cu nici un chip nu te voi părăsi.“

Evrei 13:5

Închipuie-ți:

Ieși de la metrou
noiembrie s-a răcit, emoția e cu tine
îți ridici ochii
să cauți o fereastră anume în blocul-turn

Plăcută e seara când te-ndrești
întins instinctiv invincibil
către iubita
ce te-așteaptă gătind

Dar moartea te găsește și fără acoperire
telefonul mobil tot va suna
și o voce familiară
frântă
îți va spune că până dimineață
din ea nu vor mai rămâne
decât fotografiile
că toți ai tăi s-au adunat deja în jurul ei
aducând în buzunare
lumânări cu moșul tăiat

A început să ningă
strada e goală și rece ca asfaltată cu gheață
te-ai rezemat de semafor
cu capul în palme
te întorci și alergi
sunt sute de kilometri între tine și încă ea
numai bine
dacă e un coșmar
pe drum te vei trezi

Ia-o aminte
nu se știe cât va mai fi

Chipul cearcăn sub ochii indecis închiși
nasul gâtul urechile pudrate
cu sânge uscat
mârâieli cu limba franjuri în gura strâmbă
privirea scăpată goală și arbitrară
peste noi,
obiecte străine din altă lume,
se zbate cu încheieturi vineții
în chingile
care o țin legată de patul de fier
să nu-și facă singură
și mai mult rău

E o noapte de sfârșit de noiembrie
în care primesc în dar
imaginea umilinței
de a fi
inconștient
pe moarte

Lungită acolo pe pat
e nodul inert al furtunașelor
care intră ies intră
în corpul ei moale și acrișor
ducând pastepele pilulelor
pisate

O sărut pe buze
(sper să deschidă ochii)
gura ei cu gust
de manitol osmofundin perfalgan
cocktailul de perfuzii care i se scurge
prin incizia din gât
ore după zile
după săptămâni

Noaptea o veghez
la lumina telefonului mobil
o ascult clipocind pe dinăuntru
plină de lichidele dulci-amăruie ale
vieții la pungă

Burdof de formol
cu exponatul la atingere

Cât va dura acest privilegiu al amânării?

În spatele pleoapelor greu închise
moartea doarme cu ea
tolănită în corp
comodă în carnea ei moale
primitoare
călduță

(Și încă tânără)

Dacă i-aș deschide ochii cu degetele
aș privi două găuri
în care m-aș prăbuși
de frică

Ne înghesuim la poarta institutului
suntem în jur de o sută
ne împingem sărim peste rând
vociferăm în timp ce mâinile noastre
așteaptă în buzunare
cu degetele încleștate pe plicuri
lipite stângaci

Vrem sânge
pentru ai noștri
suntem fiare adușmecând pe culoare
la ghișee
la ușile cabinetelor
dați-ne de bunăvoie
patru sute de grame nu mai mult
cine știe unde e rezerva de sânge
să mergem acolo
să ne umplem buzunarele cu flacoane

Voi arunca în curând cu dosare
voi amenința
voi cădea în genunchi lacrimi sfârșeală
vă implor
două flacoane cu rh
negativ

Dimineața e aici, dar noi nu suntem cu dimineața

Îi țin capul ușor ridicat
asistenta o tunde în tăcere, iar părul
poate ultimul ei păr
cade înțepându-mi pielea
cu o grație sfidătoare

Asistenta îi săpunește creștetul
aparatul de ras abia scos din foița de plastic
trasează lent
dungi lungi
de la frunte spre ceafă
de la frunte spre ceafă
de la frunte spre ceafă
apoi prin spatele urechii
cu grijă
să nu rămână nici un fir de păr

Ea nu înțelege ce-i cu noi
clipește din ochi și chiar îmi zâmbește pe jumătate
adormită
îi sprijin în palme capul
lucios mic fin, grepfrut alb
i-l țin cu grijă ca unui nou-născut
cu țeasta fragilă

(Niciodată n-a fost mai frumoasă)

